

**VELKÝ ZLATÝ
VĚČÍ —
35 LET CENY
JINDŘICHA
CHALUPECKÉHO●**

Za finanční podporu děkujeme

MINISTERSTVO
KULTURY

Státní fond kultury ČR

Pardubice

Mediální partneři

ART
ANTIQUES

artalk

Artikl

ArtMap

Artyčok

A2
kulturní vysílání

Flash Art

Společnost
Jindřicha
Chalupeckého

GAMPA + **29** = ♥ **C** centrum pro otevřenou kulturu

gampa.cz | sjch.cz | automatickemlyny.eu

VYSTAVUJÍCÍ: Petra Herotová, Lenka Klodová,
Michal Pěchouček, Jakub Polách,
Katarína Poliačiková & Eva Priečková,
Vojtěch Radakulan, Aleš Zapletal

KURÁTORSKÝ TÝM: Kolektiv SJCH
(Barbora Ciprová, Ondřej Houšťava
a Karina Kottová ve spolupráci
s Veronikou Čechovou a Terezou Jindrovou)

SPOLUPRACOVNICE A SPOLUPRACOVNÍCI:

Kurátorský tým GAMPA Pardubice,
Lenka Lindaurová, Tomáš Pospiszyl,
Roman Štětina a další

KOORDINÁTORKA PRO INKLUZI A UDRŽITELNOST:

Nikola Ludlová

ARCHITEKT VÝSTAVY: Vojtěch Radakulan

PRODUKCE: Ondřej Houšťava, Ida Tausch (SJCH),
Vojtěch Novák, Ondřej Uherek,
Šárka Zahálková (GAMPA), Extended production

PROGRAMY PRO VEŘEJNOST:

Nikola Ludlová (SJCH) ve spolupráci s kurátorským
týmem a vystavujícími,
Nikola Březinová, Vojtěch Novák,
Šárka Zahálková (GAMPA)

KOMUNIKACE: Veronika Čechová,
Kristýna Sudková (SJCH), Elena Pecenová,
Šárka Zahálková (GAMPA)

PŘEKLADY TEXTŮ: Brian D. Vondrak, Ian Mikyska

KOREKTURY TEXTŮ: Viktor Heumann

GRAFIKA: Tereza Drábková

Cena Jindřicha Chalupeckého, přední české ocenění v oblasti výtvarného umění, slaví letos pětatřicáté výročí svého založení. Vztáhneme-li tuto dobu k věku lidskému, můžeme v prvních 35 letech života spatřit období učení, experimentování, dynamických změn, riskování, provokace a slepých uliček. Tato etapa pak v lepším případě končí poučením se z vlastních chyb a získáním pevných základů, na kterých můžeme stavět. I tato Cena si prošla svým více či méně dramatickým vývojem. Na otázku, jestli se Cena ještě potácí v teenage-rovských výkyvech, nebo ji naopak už potkala krize středního věku, či zda vstoupila do období zralosti a stability, by určitě různí lidé odpověděli zcela odlišně. Jak dobře umí podobná iniciativa stárnout, je velkou otázkou. Tak či onak, Cena Jindřicha Chalupeckého se neustále vyvíjí a současně představuje jeden z nejstálejších počinů na české umělecké scéně. Málokterý projekt vzbudil za dobu svého fungování tolik emocí, kritiky a otázek. Možná právě proto, že Cena vždy výrazně reflektovala aktuální dění na poli současného výtvarného umění, potažmo společenského a politického klimatu doby.

○○ S ohlédnutím za historií CJCH tedy musíme do velké míry vzpomenout i na dění posledních pětatřiceti let na našem území. Kolik proměn, vzestupů a pádů tato malá země ve středu Evropy od revoluce zažila, a co je důležité — kolik se toho také zapomnělo. I během příprav této výstavy jsme si opakovaně kladly otázku „jak to vlastně bylo?“ a nevyhnutelně jsme došly k řadě nejasností, subjektivních výkladů a zjednodušení. Výstava *Velký zlatý voči* tedy není klasickou retrospektivní výstavou, ale experimentálním projektem, který představuje sedm nových uměleckých děl na pomezí práce s archivy a mapování institucionálních dějin.

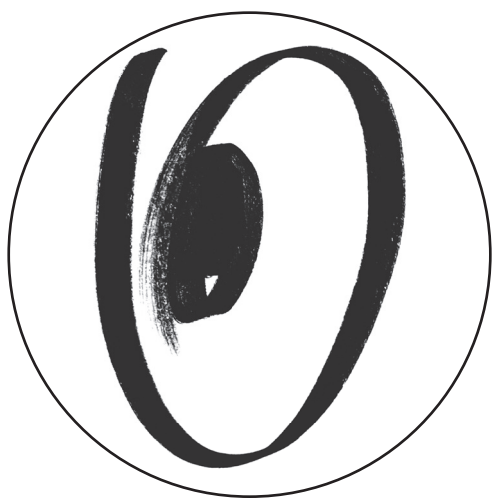
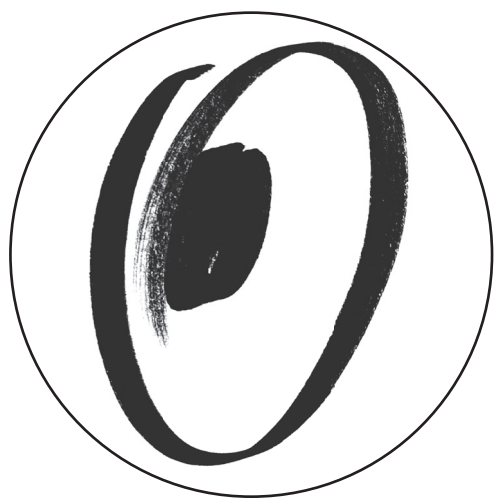
Vážně i humorně reflektuje milníky, nečekané zvraty a přešlapy, ale také onu neobvyklou kontinuitu jednoho z nejdiskutovanějších počinů na české umělecké scéně. Název výstavy odkazuje k často nenaplnitelným očekáváním vůči Ceně Jindřicha Chalupeckého ze strany umělecké scény, médií i veřejnosti, která jsou někdy v až groteskním vzájemném rozporu.

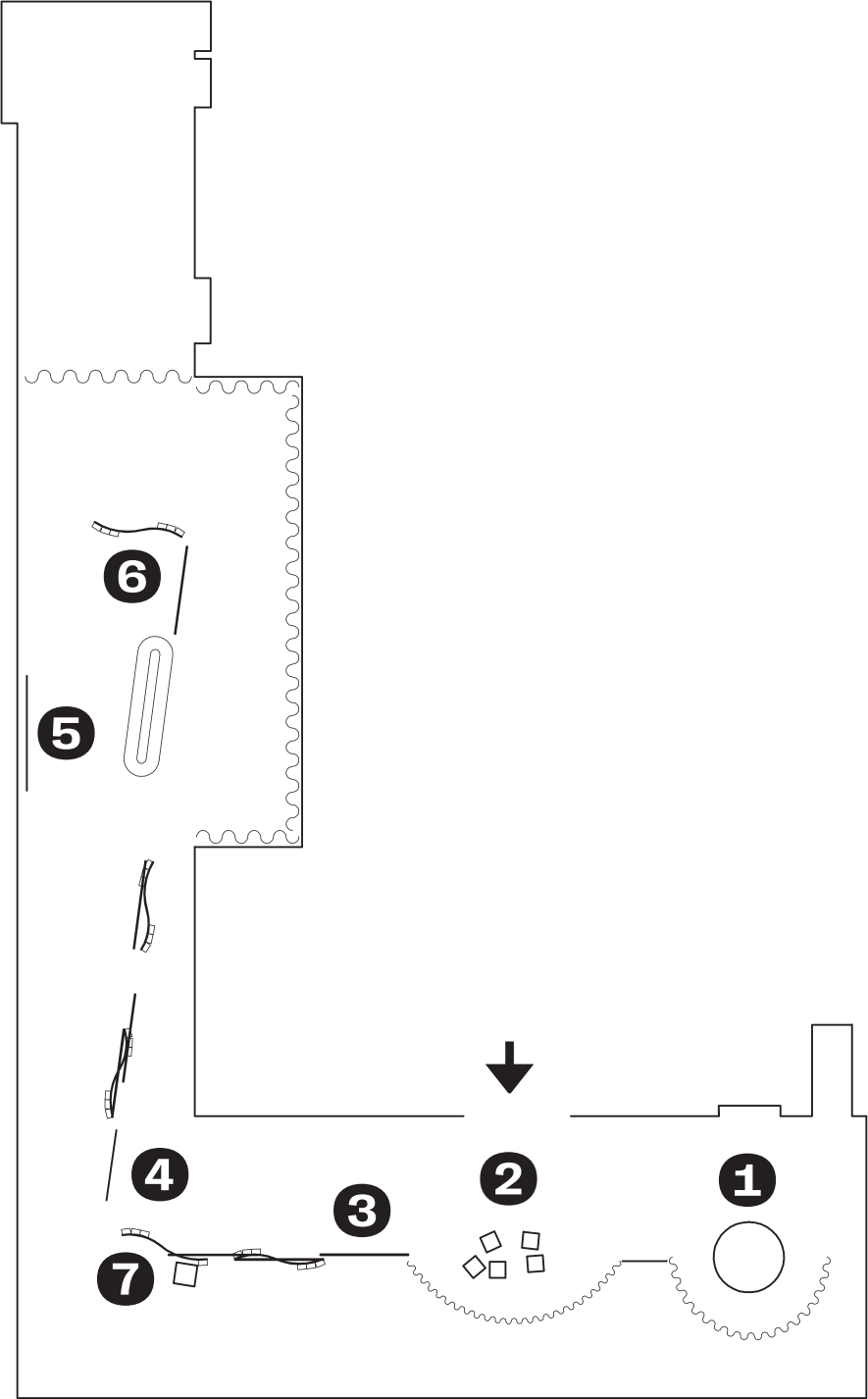
○○ Do svébytné architektonické intervence Vojtěcha Radakulana, která tvoří pomyslnou páteř výstavy, jsou zasazeny velkorysé umělecké projekty v různých médiích od malby přes objekty a (video)instalace až po videohru. Představují umělecky pojatou časovou osu vývoje CJCH od roku 1990 do dneška (Petra Herotová), interaktivní „legendu“ o založení Ceny a osobnostech i okolnostech spjatých s jejími počátky (Michal Pěchouček), téma inkluze a péče napříč přístupy laureátstva Ceny i pořádající instituce, Společnosti Jindřicha Chalupeckého (Lenka Klodová), mediální „zářezy“ a skandály (Jakub Polách), solidární i angažovaná gesta spojená s předáváním cen (Katarína Poliačiková a Eva Priečková), různé fyzické až architektonické zásahy do institucí hostujících výstavy CJCH, doprovázené zpravidla institucionální kritikou (Vojtěch Radakulan), a konečně věčné téma „boje“ mezi tzv. tradičními a novými médii a souvisejícím očekáváním napříč diváckou základnou i uměleckou scénou (Aleš Zapletal). Jednotlivá díla tak odkazují ke konkrétním osobnostem a událostem z dějin Ceny a zároveň vytvářejí zcela osobitou uměleckou interpretaci tady a teď.

○○ Výstava jako celek nabízí divácky přístupnou formou možnost vidět jednotlivé okamžiky spojené s pětatřicetiletým vývojem Ceny Jindřicha Chalupického v širších souvislostech, nahlédnout „pod pokličku“ a uvědomit si nesamozřejmost, občasnou absurditu a rovněž i obdivuhodnou odolnost uměleckého světa, v tomto případě ilustrovaného stručnými dějinami jedné umělecké ceny.

*Výstava byla připravena kurátorským kolektivem SJCH ve spolupráci s dalšími osobnostmi, předchozími řediteli*kami SJCH, členstvem správní rady, laureáty*kami ad.*

Cena Jindřicha Chalupeckého, nesoucí jméno předního českého teoretika a kritika výtvarného umění a literatury, esejisty a filozofa, byla založena v roce 1990 z iniciativy Václava Havla, Jiřího Koláře a Theodora Pištěka. Je určena etablujícím se umělkyním a umělcům žijícím nebo působícím na území České republiky. Cenou se zároveň vyslovuje uznání celoživotnímu dílu Jindřicha Chalupeckého (1910—1990) a jeho aktivitě, skrze niž u nás po roce 1969 podněcoval neoficiální, avantgardní výtvarný život a zasazoval se o to, aby si české nekonformní výtvarné umění udržovalo svébytnost a nepřerušovanou kontinuitu s tradicí moderního umění a evropskou výtvarnou kulturou.

❶ MICHAL PĚCHOUČEK

*Bylo nebylo, v jedné malé zemi,
které se říkalo srdce Evropy,
znikla Cena Jindřicha Chalupeckého...*

2024

akryl, dřevo, audio

0,7 × 1 × 1 m

Poděkování za spolupráci:

Jaroslav Pěchouček, Jonáš Richter,

Šárka Skaláková, Roman Štětina

Dílo vzniklo s podporou Společnosti

Jindřicha Chalupeckého

❷ LENKA KLODOVÁ

Průvodčí

2024

série 8 kusů: polyesterový odlitek,

kovová konstrukce

0,6 × 0,6 m × 1,4 m,

Spolupráce:

Jan Trubač a Extended Production

(odlévání a technická spolupráce)

Poděkování:

Alžběta Bačíková, Vojtěch Fröhlich,

Andreas Gajdošík, Barbora Kleinhamplová,

Káča Olivová, Alma Lily Rayner,

Kateřina Šedá, Marie Tučková

Dílo vzniklo s podporou Společnosti

Jindřicha Chalupeckého

③ PETRA HEROTOVÁ

Časová osa CJCH

2024

fix, barva na desce, kresba, xerox na papíru
variabilní rozměry

série 7 kusů

Dílo vzniklo s podporou Společnosti
Jindřicha Chalupeckého

④ ALEŠ ZAPLETAL

Řemeslo a koncept

2024

kombinovaná technika na plátně

2,6 × 2 m

Dílo vzniklo s podporou Společnosti
Jindřicha Chalupeckého

⑤ KATARÍNA POLIAČIKOVÁ, EVA PRIEČKOVÁ

Žiadne ďalšie miesto na polici

2024

video

Spolupráce:

Denis Kozerański (kamera a střih),

Andrej Žabkay (zvuková postprodukce)

Dílo vzniklo s podporou Společnosti
Jindřicha Chalupeckého

⑥ JAKUB POLÁCH

Žijeme ve Společnosti Jindřicha Chalupeckého
2024

tisk na PVC

1,5 m × 2 m

Dílo vzniklo s podporou Společnosti
Jindřicha Chalupeckého

⑥ JAKUB POLÁCH

Žijeme ve Společnosti Jindřicha Chalupeckého
2024

video

Dílo vzniklo s podporou Společnosti
Jindřicha Chalupeckého

⑦ VOJTĚCH RADAKULAN

Kdyby cihly byly umění
2024

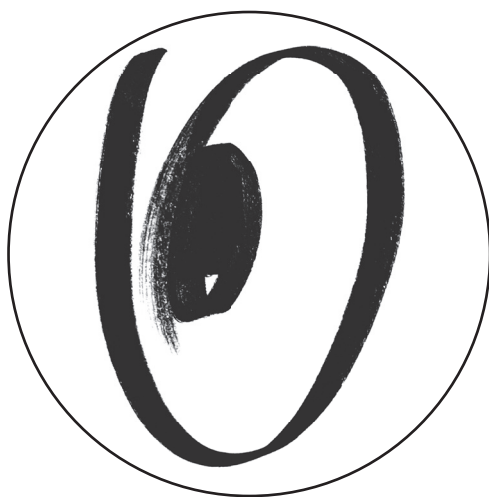
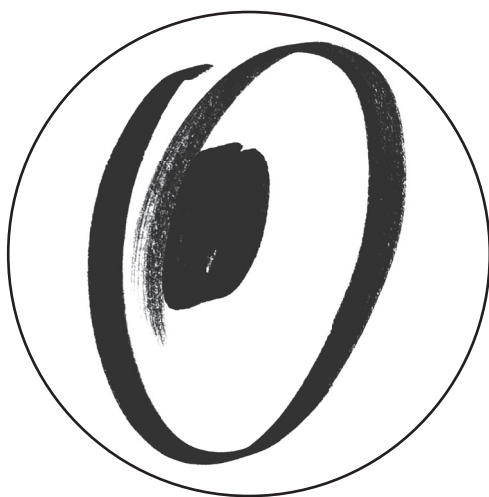
herní automat

0,6 m × 0,6 m × 1,5 m

Dílo vzniklo s podporou Společnosti
Jindřicha Chalupeckého

MICHAL PĚCHOUČEK

Autorské diorama Michala Pěchoučka zve diváčky*áky k dialogu nad počátky Ceny Jindřicha Chalupického. Kdo u toho byl a proč? Pamatuje si ještě někdo, jak to vlastně bylo? Legenda praví, že se kolem těžce nemocného teoretika Jindřicha Chalupického potkaly tři „sudičky“, umělci Theodor Pištěk a Jiří Kolář spolu s dramatikem a budoucím prezidentem Václavem Havlem. Nebo to možná byl jen Theodor, který přišel hospitalizovaného Chalupického rozveselit do nemocnice a ty dva přizval až později. Podle pana Pištěka byl Chalupický z nápadu zorganizovat ocenění pro mladé umělkyně*ce nadšený. Jiní, například zde vyobrazený teoretik a první předseda Společnosti Jindřicha Chalupického Jiří Šetlík, si pamatovali, že k tomu byl spíše skeptický. Tak či onak, Cena Jindřicha Chalupického byla založena ve stejném roce, kdy neúnavný obhájce umění, který jí propůjčil své jméno, zemřel. V dobrém i zlém ale s CJCH jeho odkaz žije dodnes a otázka, jestli by se mu líbilo, co Cena dnes prezentuje, už se stala neoddělitelným folklórem.

LENKA KLODOVÁ

Projekt Lenky Klodové s názvem *Průvodčí* reflektuje tendenci, která se na výstavách Ceny Jindřicha Chalupeckého začala především v poslední dekádě objevovat čím dál častěji, a která v mnoha směrech ovlivnila i institucionální nastavení Společnosti Jindřicha Chalupeckého. Jedná se o téma inkluzivních a udržitelných vizí na úrovni mezilidských i mezidruhových vztahů a zohlednění potřeb znevýhodněných skupin z řad návštěvnictva i tvůrkyň*ců. Sledujeme zde umělecké přístupy, které pracují se zvýšenou citlivostí a emocemi, psychologii či přímo traumatem, tělesností, zranitelností, úzkostí nebo sněním. Mezi autory*ky, kteří těmito směry formovali Cenu i Společnost Jindřicha Chalupeckého, můžeme řadit např. Alžbětu Bačíkovou, jež iniciovala zavedení výstavních textů v Braillově písmu a komentovaných prohlídek pro neslyšící, Kateřinu Olivovou, která do svého díla zahrнула místo pro rodiče s dětmi, nebo Roberta Gabrise, jenž prostor své instalace využil jako „safe-space“ vyloučených skupin. V těchto směrech nelze opomenout také projekty Comunitě Fresca, Vojtěcha Fröhliche, Petry Janda, Barbory Kleinhamplové, Evy Koťátkové, Olgy Krykun, Petra Nikla, skupiny Rafani, Almy Lily Rayner, Martiny Drozd Smutné, Kateřiny Šedé, kolektivu StonyTellers, Marie Tučkové a dalších.

○○ Lenka Klodová všechny tyto umělkyně*ce oslovila a osm z nich se stalo pomyslnými průvodkyněmi*ci výstavou. Ruce, kterých se návštěvníci*ci mohou chytnout a projít s nimi prostorem, jsou odlitky skutečných (nápomocných) rukou právě této skupiny autorek*ů. Umělkyně tímto gestem přináší moment laskavé podpory, pocitu bezpečí a sounáležitosti.

PETRA HEROTOVÁ

Základní linii výstavy *Velký zlatý voči* tvoří „časová osa“, kterou autorsky uchopila umělkyně Petra Herotová ve spolupráci s kurátorským kolektivem SJCH a Lenkou Lindaurovou, bývalou ředitelkou SJCH. Umělkyně*ci, instituce a vybrané události spojené s pětatřicetiletou historií Ceny Jindřicha Chalupického jsou v prostoru galerie připomenuté skrze přehledové tabulky, texty a ilustrace. Divačky*áky výstavou provází jak chronologicky řazená jména všech finalistek*ů, laureátek*ů, porotkyň*ců a dalších důležitých osobností, ale i zásadní momenty, které určitým způsobem ovlivnily směřování CJCH. Autorka se rozhodla vypsát vše ručně s úctou ke zúčastněným a zároveň si tímto zdlouhavým procesem soukromě projít historií Ceny. Inspirací jí byla estetika excelových tabulek, vývěsních tabulí a modernistické typografie. Balvany rozmístěné podél časové osy symbolizují tzv. mezní kameny a odkazují na hlavní milníky – důležité změny ve fungování Ceny a jejích pravidel či zvraty, které byly určující pro další vývoj i vnímání Ceny širokou veřejností či uměleckou obcí. Další „kategorií“ jsou události a gesta, které byly z různých důvodů převratné na úrovni institucionální praxe, uměleckých děl, kulturních a společenských fenoménů, politiky, financování, forem ocenění, mediálních skandálů a všelijakých vzestupů a pádů tohoto uměleckého ocenění. Petra Herotová je často humorně ilustruje „poznámkami“ v podobě listů papíru s kresbou, koláží, xeroxem a textem.

○○ Součástí Timeline je výzva divačkám*ákům k doplnění či komentování informací, které byly vybrány. Jsme si vědomy toho, že se jedná o subjektivní výběr, který odráží vzpomínky a náhled jeho autorek*ů, proto budeme rády za zpětnou vazbu.

ALEŠ ZAPLETAL

Otázka, zda-li je v Ceně Jindřicha Chalupeckého upřednostňováno tzv. konceptuální umění, nebo „tradiční“ či „klasická“ média, se stává předmětem dlouhodobých sporů a vášnivých diskuzí. Jenže ono je to celé trochu složitější. Napříč dějinami CJCH se v dílech zúčastněných umělkyně*ců objevovala malba a socha, ale také různé intermedialní práce, instalace a tzv. „nová média“, jako třeba video. Možná by diváctvo překvapilo, jak „neklasické“ byly mnohé laureátské projekty v 90. letech, nebo naopak jak časté jsou nejen na místní umělecké scéně současné návraty k pozapomenutým médiím, jako je textilní tvorba, freska nebo keramika. Pokud se podíváme ještě hlouběji do dějin umění, zjistíme například, že termín konceptuální umění byl používán k popisu děl a projektů vznikajících v 60. a 70. letech minulého století, které upřednostňovaly obsah před formou. Označovat jím vše, co v minulosti i dnes není malba nebo socha, tedy není přesné, a nejspíš ani plodné. Pomyslná válka tradičních a nových médií, umění a řemesla, vysokého a nízkého je uměle vyvolaná a nepřiliš konstruktivní. My lidé rádi kategorizujeme, ale v případě současného umění by bylo opravdu jednodušší si říct, že existuje v celé řadě forem (které samozřejmě můžeme různě pojmenovávat, porovnávat apod.), a zaměřit se především na jeho obsah. Velkoformátový kresebný diagram Aleše Zapletala s precizností i nadsázkou rozehrává tuto pomyslnou válku pojmů. Na levé straně obrazu se nachází postava kováře (ztělesňujícího „řemeslo“), který dvěma kladivy buší do kovadliny,

na níž leží jeho vlastní pyj. Jde o autorský komentář k romantickému pojetí sebetrýznícího se umělce. Nebo řemeslníka? Vlevo od kováře je vyobrazeno zamyšlení nad pojmem konceptuální umění, vpravo potom box zachycující různé zažité představy a preference týkající se umělecké tvorby. Vlepené fotografie ve tvaru jablíček pomyslně padajících z kovadliny představují odkazy na konkrétní umělecká díla z české výtvarné scény posledních tří dekad. Celý obraz humorně i vážně poukazuje na neoddělitelnost pojmů umění a řemesla.

KATARÍNA POLIAČIKOVÁ & EVA PRIEČKOVÁ

Videoperformance Evy Priečkové a Kataríny Poliačikové se vztahuje k předávání Ceny Jindřicha Chalupeckého v roce 2014, kdy tehdejší laureát Roman Štětina vydražil získanou „trofej“ a peníze rozdělil mezi ostatní finalistky*ty. Gesto reagovalo na neadekvátní podmínky pro zúčastněné umělkyně*ce — přestože jejich dílo vznikající pro výstavu Společnost Jindřicha Chalupeckého finančně podpořila, přidělený rozpočet na realizaci nestačil a vystavující tak na svou účast v CJCH a související výstavu v Národní galerii Praha dopláceli z vlastní kapsy. Katarína Poliačiková a Eva Priečková se rozhodly ve svém díle rozvinout právě toto gesto, po kterém následovaly široké diskuze o podobě a směřování CJCH, obměnil se organizační tým a umělecká scéna i samotná cena začaly přehodnocovat principy soutěžení versus spolupráce. Dá se říct, že tím započal turbulentní proces proměny CJCH ve více podpůrnou platformu, která dnes namísto jednoho laureáta*ky a čtyř „poražených“ finalistek*tů vyhláší trojici laureátek*tů v různých kategoriích. Priečková a Poliačiková ve své pohybovo-vizuální performance pracují s tématy prestiže i banality, váhy i tíhy pomyslné trofeje. Skrze symbolická i přímočará gesta se vyjadřují k polaritě touhy, soutěžení a sdílení.

JAKUB POLÁCH

Práce Jakuba Polácha se zabývá tématem mediálního obrazu Ceny Jindřicha Chalupeckého — v jakém tónu a s jakými záměry byla Cena za pětatřicet let své existence reflektována v televizních pořadech, tisku, v online médiích? Bylo důležitější umění, nebo skandály? A která témata jsou propírána stále dokola, zatímco jiná stárnou? Dílo se skládá z velkoformátového tisku a videokoláže. Kresba človíčka s nafouknutým mozkiem vychází z postavy tzv. Wojaka, který se stal součástí bezpočtu internetových memů sdílených na sociálních sítích po celém světě. V interpretaci Jakuba Polácha se Wojak stává tak trochu Jindřichem Chalupeckým, s jeho ikonickými brýlemi a objemnou mozkovnou. Ta ho jako vzdušný balón nese ke vzletným idejím, zatímco obrazovka, ve které běží video mapující mediální „zářezy“ spojené s CJCH, ho spíš táhne dolů. Chalupecký se houpe někde mezi vizí a realitou, skutečností a její manipulací. V samotném videu se prolínají tři hlavní roviny — tou základní je mediální „deník doby“, koláž z televizních zpráv, pořadů a reportáží odrážející věčné otázky, chytlavé, absurdní i poněkud politováníhodné momenty. Druhou rovinou je teoretická úvaha nad problematikou (ne)skutečnosti mediálního světa a jeho role ve společnosti, s úryvky textů od filozofa Václava Bělohradského nebo samotného Jindřicha Chalupeckého. Poslední vrstvou jsou internetové diskuze, emoce, nářky, touhy i představy lidí, kteří mají čas a chuť komentovat články a dané téma více či méně konstruktivně rozvíjet.

Jakub Polách se všemi těmito zdroji a inspiracemi pracuje s pro jeho dílo typickou dávkou lehkosti, úsměvnosti, ironie i kritičnosti. Přezkoumává minulost, čímž také přetváří současnost a možná i budoucnost.

VOJTĚCH RADAKULAN

Vojtěch Radakulan se v rámci svého díla obrací k tématu prostupnosti či neprostupnosti výstavních institucí, které v minulosti hostily Cenu Jindřicha Chalupeckého. Umělkyň*ců, kteří svou participaci v CJCH využili jako příležitost k institucionální kritice či jako snahu inspirovat galerii k určitým změnám, větší otevřenosti nebo přístupnosti, byla celá řada. Jednalo se o symbolické narušení jejích hranic, ale i prostorové zásahy do zdí galerie a propojení interiéru s exteriérem. Vojtěch Radakulan, který je zároveň architektem výstavy *Velký zlatý voči*, se těmito momenty inspiroval při vytváření herního prostředí. Ve hře se stáváme obyčejnou cihlou, která se lopotným pohybem převaluje výstavou a potkává se s různými fragmenty minulých výstav CJCH. Cihla proleze „dírou v překližce“ Dominika Langa, spadne ze schodů v instalaci kolektivu Comunita Fresca, prodere se zdmi panelového domu nebo vyrazí na výlet (reference na díla Tomáše Džadoně a Vojtěcha Fröhliche). Z netečné cihly se ale postupně stává cihla s vlastním názorem — někdy remcá, někdy chválí, někdy stojí v cestě a někdy nic neříká. Je na návštěvnictvu, jestli se s cihlou ztotožní, nebo ne. Cihla a divačka*ák spolu můžou souhlasit i nesouhlasit, být si lhostejní anebo se také poprat. Posbírání rozhodnutí se poté, stejně jako cihly, vrší v galerii a zobrazují nálady lidí, kteří se na výstavu přišli podívat.

SLOVNÍČEK POJMŮ

BRILLEOVO PÍSMO

Celým názvem Brailleovo slepecké písmo (psáno také Braillovo; výslovnost [brajlovo]) je speciální druh písma, resp. systému psaní, určeného pro nevidomé, slabozraké a se zbytky zraku; funguje na principu plastických bodů vyražených do materiálu, které čtenář*ka vnímá hmatem.

CJCH

Cena Jindřicha Chalupeckého, ocenění udělované od roku 1990 etablojícím se umělkyním*cům za uměleckou činnost

DIAGRAM

Slovo označující schéma, obrazec, či nákres

DIORAMA

Je scéna s obrazem či obrazy a dalšími prvky, která se snaží navodit dojem skutečnosti; velká dioramata byla budována především v 19. století. Na zadní stěně obvykle bývá věrně namalováno pozadí, před ním jsou umístěny plastické (3D) modely postav, předmětů, budov apod.

FINALIST*KA

V letech 1997–2019 umělkyně*ci, kteří v rámci Ceny Jindřicha Chalupeckého postoupili do užšího výběru, ale nezískali titul laureátky*a.

FRAGMENT

Část, zlomek

INKLUZE

Začlenění, ale také nastolení rovnějších příležitostí; v našem pojetí je inkluze závazek k tomu, aby se takto proměňovaly i samotné umělecké instituce; lidé, kteří jsou ve společnosti systémově znevýhodnění např. v důsledku zdravotního hendikepu, etnicity, či sociální a ekonomické životní situace, jsou přizváni k tomu, aby se na této proměně přímo podíleli.

INTERNETOVÝ MEME

(„mem“) akce, styl nebo jednání šířené pomocí internetu; informace ve formě obrázku, videa nebo třeba věty, která se začne rychle šířit mezi lidmi; známou formou jsou obrázkové memy, kdy je fotografie nebo ilustrace doplněna o vtipný nebo aktuální komentář.

INTERMEDIÁLNÍ (UMĚNÍ)

Užívá různá umělecká média, která se vzájemně prolínají, jejich spojením vzniká nové dílo.

INTERVENCE

Obecně zásah do nějakého děje za účelem jeho ovlivnění či dosažení nějaké změny; v oblasti umění je intervence začleněním uměleckého díla nebo projektu do stávajícího prostředí – například do veřejného prostoru, stálé expozice muzea apod.

INSTALACE

Tento termín má dvojitý význam, jednak se jím označuje způsob uspořádání výstavy, tj. způsob seřazení jednotlivých uměleckých děl v daném prostoru; v druhém významu instalace označuje typ uměleckého média, který představuje libovolné seřazení objektů v daném prostoru – mohou to být obrazy, objekty ale i videa ad., která dohromady tvoří jeden celek.

INSTITUCIONÁLNÍ KRITIKA

Kritika, která odhaluje struktury fungování muzeí a galerií.

LAUREÁT*KA

V kontextu Ceny Jindřicha Chalupeckého se jedná o držitele*ku ocenění.

MÉDIA (V UMĚNÍ)

Formy uměleckého díla, často v závislosti na použitých materiálech (malba, socha, pohyblivý obraz ad.); v současnosti se striktní dělení umění na jednotlivá média považuje spíše za překonané, řada uměleckých projevů se pohybuje napříč různými médii.

MEZIDRUHOVÉ VZTAHY

Termín označuje způsob soužití a vztahů mezi několika druhy organismů, například mezi člověkem a zvířaty, rostlinami ad.

POROTA

V kontextu výstavy se jedná o seskupení odbornic*iků na současné umění, kteří posuzují přihlášky umělkyň*ců a vybírají laureátky*ty CJCH.

UDRŽITELNOST

V tomto kontextu označuje přístup k současné umělecké praxi, který nepřináší negativní důsledky pro příští generace na této planetě — o udržitelnosti uvažujeme z hlediska ekologie, ale také finančního a společenského smýšlení.

ZNEVÝHODNĚNÉ SKUPINY

Skupiny lidí, kteří kvůli faktorům, jež jsou zpravidla mimo jejich kontrolu, nemají stejné příležitosti jako jiné skupiny ve společnosti; příkladem mohou být rodiny s nižším ekonomickým příjmem, nezaměstnaní lidé, uprchlíci a další sociálně vyloučení.

DOPROVODNÝ PROGRAM

KOMENTOVANÉ PROHLÍDKY

(vždy ve čtvrtek)

25/7 2024 od 18.00

8/8 2024 od 19.00

(po komentované prohlídce
následuje filmová projekce)

22/8 2024 od 19.00

(po komentované prohlídce
následuje filmová projekce)

5/9 2024 od 19.00

(po komentované prohlídce
následuje filmová projekce)

12/9 2024 od 18.00

26/9 2024 od 18.00

FILMOVÉ ČTVRTKY

(vždy od 20.30)

8/8 2024

(Chybění, 2023, 80 min.,
režie: Štěpán Pech
& předfilm: A guided tour
through Glare, and then
everything stayed the
same, 2021, 7 min., autor:
Martins Kohout)

22/8 2024

(Finalisté, 2015, 90 min.,
režie: Lenka Lindaurová)

5/9 2024

(Kateřina Šedá: Jak se dělá
mýtus, 90 min., 2013, režie:
Jan Gogola ml.)

RODINNÉ STŘEDY

(vždy 10.00–12.00,

nutná rezervace:

brezinova@gmpardubice.cz)

11/9 2024

25/9 2024

SENIORSKÉ PÁTKY

(vždy 10.00–12.00,

nutná rezervace:

brezinova@gmpardubice.cz)

13/9 2024

27/9 2024

TVŮRČÍ NEDĚLE

(vždy 15.00–17.00

nutná rezervace:

brezinova@gmpardubice.cz)

15/9 2024

29/9 2024

(v rámci dernisáže)

DERNISÁŽ

neděle 29/9 2024

